

Un rastre fosc damunt la neu

-

Vam arribar a la Massana quan faltaven pocs minuts per a tres quarts de vuit del vespre. El primer dissabte després de Reis havia fet un sol lànguid, llefuc, i l'aire tallava la pell com un ganivet àvid de sang. L'Eulàlia havia dedicat tot el matí a remenar roba amb un posat seriós a la secció de moda femenina d'El Corte Inglés (es va emprovar vuit vestits, cinc suèters, dotze bruses, disset pantalons i quatre abrics, i se'n va comprar, si fa no fa, una tercera part). Vam dinar al Serrallo i vam sortir de Tarragona pels volts de les quatre. Jo dec ser un dels pocs andorrans que equilibren la balança de la velocitat, perquè no m'agrada anar gaire brunzent amb el cotxe. Aquell dia, sorprenentment, la duana gairebé estava neta i vam arribar mitja hora abans del que havia previst. Quan vaig encarar el cotxe a la porta del garatge, em vaig adonar que cremaven tots els llums de la casa. I ja em vaig témer el pitjor: ens havien entrat a robar. L'Eulàlia no gosava obrir la porta. No li faltava raó: a dins ens vam trobar els calaixos del moble del rebedor per terra, amb tot el contingut abocat. La finestra de la cuina, que donava a peu de carrer, estava rebentada pel mig i un dels vidres s'havia trencat. Els fragments havien quedat espargits per sobre el taulell de la cuina i a les rajoles del terra. Havien entrat per allí, forçant la finestra amb un punxó de ferro bastant gruixut, segurament un perpal. Al moble del menjador només hi havia un o dos calaixos oberts, els de la coberteria, però no hi havien tocat res. Van forçar i trencar, això sí, l'agulla del tocadiscs: es devien pensar que hi havia un doble fons on amagàvem els diners; o potser no els agrada la música. El finestrал del balcó, que dona a la part del garatge, estava obert: havien sortit per allí. A les habitacions del pis de dalt semblava que hi hagués passat la mateixa Dana que va inundar les cases dels pobles i viles de València, però sense aigua ni fang. A cadascuna de les tres habitacions hi havia el mateix panorama: els armaris i les calaixeres estaven oberts, i tota la roba que contenien, feta un garbuix, havia format una muntanya immensa a terra i una altra a sobre el llit. Malgrat el llast de la immobilitat, s'atreien entre si com les ones d'un mar embravint rompent contra els esculls d'un illot. I al capdamunt de l'illa de roba, envoltat per una basarda de calces, sostenidors, calçotets, mitjons i mocadors, hi havia el joier buit, que semblava la barca desballestada d'un naufrag encallada en un escull tenebrós. Per un instant, en un batre d'ulls vaig copsar, com si fos un miratge invers, una imatge encara més esfereïdora: el que hi havia a terra i a sobre el llit no era una muntanya de roba, sinó de bocins de cadàvers trossejats, sangonents, recoberts per una munió brunzent de mosques i cucs. I les parets i el sostre estaven plenes de capolls a punt d'esclatar. Llavors vaig tancar i obrir els ulls enèrgicament, diverses vegades seguides, per assegurar-me que aquella imatge no se m'havia quedat enganxada a les parpelles, i quan vaig tornar a percebre la muntanya de roba vaig respirar alleujat. De diners, no en van trobar cap, perquè no en guardem a casa, però les joies de l'Eulàlia se les van emportar totes, i a mi, dels quatre rellotges que tenia, només em va quedar el que portava al canell.

Aquesta nit has tingut un somni terrible. Mai abans no has somniat una cosa tan esgarrifosa. Passada la mitjanit, t'ha despertat un fort terrabastall. El vidre de la finestra s'ha trencat i un voliac ha entrat volant, s'ha situat damunt teu i s'ha mantingut suspès en l'aire, amb les guspies dels seus ulls foscos reflectint-se dins de les teves ninetes. De sobte, s'ha deixat caure furiosament i t'ha clavat els ullals al coll. A mesura que t'anava xuclant la sang has contemplat, mig hipnotitzat, com el seu cos s'anava engrandint i li sortien plomes rogenques, del color del coure, que li han cobert tota la pell del coll, el cap, el pit i les ales. L'esquena i les extremitats del darrere s'han anat estilitzant fins a esdevenir idèntiques a les d'un felí ominós que, per la mida i el color del pèl, ben bé podria ser un lleó. O, almenys, això t'ha semblat en l'estat de debilitament en què et trobaves. Quan aquella bèstia de l'inframón ha estat associada, ja tenia la mida i aparença d'un griu. Llavors aquell híbrid monstruós ha desclavat els ullals del teu coll i, mentre alçava el cap enlaire, se li han començat a eixamplar i a créixer cap enfora de la boca d'una manera esgarrifosa, fins a ajuntar-se formant un bec enorme, que s'ha anat enfosquint fins que l'ha tingut entresoldat del tot. Tot d'una, amb la punta esmolada del bec ha pinçat el teu ull dret, l'ha arrancat de la conca i se l'ha empassat. La fiblada de dolor t'ha fet reaccionar i, tot i que estaves molt dèbil, has aconseguit escapolar-te de les urpes que et subjectaven i saltar cap a sota del llit; però abans que tinguessis temps d'arripir-te sota el somier, t'ha enxarpat la mà amb el bec i t'ha tallat tres dits. També se'ls ha cruspit. Al cap d'una llarga estona, en veure que havies fet córrer el llit contra la paret i no et podia averar de cap manera amb les urpes ni amb el bec, aquell ésser infernal ha sortit per la finestra: per un moment, ha semblat que s'hi quedava encallat, de tan gros com era, però d'una estrebada ha arrancat un dels muntants, ha aconseguit desplegar les ales i ha emprès el vol. Llavors t'has despertat. Ho recordes tot, fins al detall més ínfim. El coll et fa molt mal. T'hi poses la mà i t'adones que hi tens dos forats que no paren de sagnar. També t'adones que a la mà t'hi falten tres dits, però no ho distingeixes gaire bé, perquè també et falta un ull. Els llençols estan amarats de sang. Truques a urgències. El dolor és tan intens que estàs a punt de perdre el coneixement, però no vols que l'equip mèdic es trobi amb aquest batader de sang a l'habitació i fas un coersforç que et permet tancar la porta, arribar fins a l'ascensor i sortir al carrer. Et deixes caure a terra i esperes que arribi l'ambulància. Com que no saps què respondre a les preguntes de l'infermer, optes per dir la veritat: «Un voliac ha entrat per la finestra i m'ha mossegat al coll. Mentre em xuclava la sang s'ha convertit en un griu immens. L'ull dret i els tres dits de la mà esquerra els he perdut barallant-me amb aquell ésser infernal.» L'infermer, veient el teu estat de flaquesa, i l'angoixa que no et deixa respirar,

desisteix de fer-te cap més pregunta. Segurament ha pensat que portes una bona dosi de droga al cos. A l'Hospital Nostra Senyora de Meritxell t'han hagut de posar tres litres de sang.

* * *

Immediatament vam avisar la policia i vam fer fotos de tot, per si de cas el pèrit de la companyia de l'assegurança ens les demanava. No vam poder tornar a endreçar la casa fins que no van haver passat els agents de la unitat d'investigació, que ens van deixar tots els racons plens d'etiquetes triangulars amb números, com a les sèries americanes del CSI, i el terra del lloc per on havien entrat i sortit els lladres brut d'una pols negra. Ens van advertir que, quan la netegéssim, haviem de posar-nos una mascareta, perquè era tòxica. Vam trigar un dia i mig a tornar a endreçar-ho tot i a fer un recompte precís del que ens havia desaparegut. Vaig fer un llistat en un document word per lliurar-lo a la policia quan anés a formalitzar la denúncia, dimarts al matí. Quan ja va tornar a estar tot en ordre, vaig respirar tranquil. Però l'autèntic calvari va començar a partir de llavors. Durant els dos dies següents, l'Eulàlia no va parar ni un sol instant de lamentar-se: fes el que fes, digués el que digués, ella sempre trobava un retret per a tot. I totes les converses s'acabaven amb la mateixa recriminació: «Ja fa temps que et dic que hem de posar una alarma, i tu no m'has volgut fer mai cas.» A posar la denúncia hi vaig anar jo sol, perquè l'Eulàlia estava tan angoixada que li vaig dir que valia més que es quedés a casa. Quan vaig sortir de la comissaria i vaig tornar a agafar el cotxe, em vaig adonar que al parabrisa hi havien enganxat un petit fulletó rectangular que anunciava un vident que curava amb teràpies del somni. Abans de posar el cotxe en marxa vaig trucar al número que hi havia anunciat amb l'esperança que pogués calmar una mica els nervis de l'Eulàlia. Aquell home, després d'escoltar la meva descripció atribolada de com havia anat el robatori, em va dir, amb una veu cavernosa, que mitjançant la teràpia del somni podia fer això i més i tot: si aconseguia trobar a casa un pèl d'algun dels lladres, els podia provocar uns malsons tan terribles que no tindrien ganes de tornar a entrar a robar en cap més casa.

* * *

Has estat ingressat quatre dies. Quan t'han donat l'alta, no has gosat tornar al teu pis. Has llogat una habitació en un petit hotel, el més cèntric i econòmic que has trobat. Encara estàs molt dèbil. Amb prou feines has tingut forces per a respondre els requeriments que has rebut per WhatsApp. Després de sopar, t'has pres dos calmants i t'has adormit aviat. Passada la mitjanit has tingut un altre malson, del qual no recordes cap detall, i has caigut del llit. El cap i la ferida del coll et fan molt mal i tens tot el cos amarat d'una suor freda. Malgrat això, tens la impressió que hi tornes a veure amb dos ulls. Proves d'incorporar-te, però t'adones que no ets capaç de posar-te dret. No

tens braços ni mans, sinó quatre potes gairebé iguals. Als dits no hi tens ungles, sinó urpes, i tens el nas i la boca prolongats cap endavant. Tens tot el cos cobert de pèl. De fet, el pèl és l'única part del teu cos que no ha canviat: encara és roig. Un calfred electrizant et recorre tot el cos. T'esfereeixes: t'has convertit en un llop. I ja no ets a l'habitació de l'hotel, sinó en una cova tenebrosa de les muntanyes del Pirineu. Tens molta gana i de no gaire lluny t'arriba l'olor de carn fresca. T'acostes a aquell indret amb precaució i, quan ja albires una pleta amb ovelles i cabres dormint plàcidament a dins, de sobte sents una fiblada de dolor en una de les potes de darrere. T'has quedat enganxat en un parany dels pastors. De seguida comprens, perquè no has perdut la capacitat de raonament, que l'única manera d'alliberar-te és deixant-hi el peu. Així doncs, t'armes de valor i pressiones el parany amb tot el pes del cos perquè les dents metàl·liques s'enfonsin una mica més en la carn. Quan ja no pots pitjar més de tant mal que et fa, udoles tan fort que la lluna comença a sagnar. Llavors et llances cap endavant amb tota la força que són capaços de generar els músculs del teu cos, i, sorprenentment, aconsegueixes alliberar-te deixant el peu, tallat en rodó, al parany. Després de llepar-te la ferida fins a fer estroncar el doll de sang, comences a córrer i córrer sense aturar-te durant més d'una hora en direcció als llums d'una ciutat, on et veus a tu mateix, en la teva forma humana, estirat sobre el llit d'un hotel, amb una cama sencera i l'altra tallada arran del garró. Et desperta un dolor molt agut just en el moment que arribaves al peu del llit. I ja no se't fa estrany que no tinguis peu. T'emboliques el llençol al monyó, i amb penes i treballs, a rossegons, baixes amb l'ascensor fins a la recepció i demanes que truquin a urgències. Els clients de l'hotel, en veure't en aquell estat tan lamentable, queden esfereïts. Quan arriba l'ambulància i els sanitaris et pregunten què t'ha passat, els tornes a respondre la veritat, però a mitja resposta t'injecten un sedant i quedes adormit. Et despertes en una habitació individual de l'Hospital Nostra Senyora de Meritxell, amb la cama dreta amputada a l'alçada del genoll. Els primers dies estàs mig atordit i et passes gairebé totes les hores dormint. Fins al tercer dia no et veus amb cor de contestar el reguitzell de missatges de WhatsApp que has rebut durant aquests dies.

* * *

He decidit que tiraré endavant amb aquesta empresa, perquè si bé d'entrada sembla una bogeria, tampoc no hi tinc res a perdre. El culpable no anirà a la presó, però tindrà el que es mereix. I les contínues reprovacions de l'Eulàlia m'han provocat un estat de frustració tan gran que he de fer alguna cosa que em tregui aquesta pressió de sobre; si no, l'angoixa, tard o d'hora, sobreixirà del tupí i acabaré fent algun disbarat encara més gros. A l'Eulàlia no li explicaré res, ho faré d'amagat seu, perquè si ho sabés segurament perdria la poca credibilitat que encara em queda davant d'ella i del seu pare. I si hi ha una cosa que ara mateix no em puc permetre, és arribar a casa i trobar-

me les maletes a la porta. Però el més complicat d'aquesta empresa serà trobar un pèl d'algun dels lladres, perquè l'Eulàlia ja va passar l'aspiradora i, en el cas poc probable que n'hi hagués algun, deurà estar barrejat amb tots els altres i serà impossible de distingir-lo. Tot i així, una estranya determinació m'empeny a obrir la bossa de les escombraries on jo mateix vaig llençar el contingut del dipòsit de l'aspiradora (en comptes de portar-la de seguida al contenidor, tal com l'Eulàlia m'havia ordenat, la vaig deixar al garatge per portar-la-hi quan anés a llençar les bosses del reciclatge). I, llavors, tot d'una, el garatge s'ha il·luminat: he obert la bossa i no m'ha calgut remenar gaire fondo per a trobar-hi el manyoc de pèls que hi vaig abocar. Els he agafat i els he estès a terra. I sí, s'ha obrat el miracle! Hi ha pèls de tres colors: grisos (els meus), castanys (els de l'Eulàlia) i blancs (els del meu sogre); també n'hi ha algun de negre, de la nostra filla, que viu a Puigcerdà i ja no ve a visitar-nos gaire sovint. I, de sobte, m'adono que entortolligat amb aquests n'hi ha un de roig, llarg i recargolat. No recordo que hagués entrat mai ningú a casa amb aquest color de pèl: eureka! Ja tinc el lladre agafat pel color dels cabells! I quan, després de telefonar al vident i portar-li el pèl, m'ha explicat que les persones que tenen aquest color de cabell tenen una bellesa exòtica i per això són més sensibles que la resta a les arduïtats i als trasbalsos de la vida, i tot seguit m'ha demanat si estava segur que volia tirar endavant amb l'empresa, perquè els efectes de l'encanteri en el seu cos, que és extremament fràgil i disposa d'una immunitat molt limitada per a lluitar contra l'escomesa d'aquest malefici, solen ser devastadors, jo li he amollat un sí rotund. Després de pagar el seu servei a la bestreta, m'ha donat sis petits amulets atrapa-somnis i m'ha demanat que els amagui a les habitacions, al menjador i a qualsevol estança de la casa on dormim o hi tenim costum de fer la migdiada. «És l'única manera d'evitar que l'encanteri s'aboqui damunt la persona equivocada», m'ha aclarit, però no estic segur d'haver entès el seu raonament.

* * *

T'has començat a trobar una mica bé a partir del dimarts de la segona setmana d'estar ingressat. Però l'alegria no ha durat gaire. Passada la mitjanit, s'ha repetit el malson: la finestra de l'habitació s'ha obert d'una bursada i ha aparegut una mena d'homínid, una carronya humana, afaïçonada amb fragments entrecosits de diversos cadàvers, amb tot el cos ple de grans de pus que li supuren i desprenen una ferum insuportable. Tal com havia fet el monstre del primer malson, aquest ésser remorós, que respira amb molta dificultat, exhalant un alè metàl·lic, corrosiu, ha entrat dins la cambra i s'ha acostat al llit, però aquesta vegada la intenció no és fer-te mal, almenys no aquí, sota les pampallugues del llum del sostre. Des del moment en què l'has vist entrar per la finestra, has assumit que és un emissari de la mort que et ve a buscar i deixes que et despulli sense oposar-hi resistència. Té una força descomunal: t'ha agafat en braços i ha saltat per la finestra. Ha començat a córrer carrers amunt portant-te nu

sobre les espatlles. Ha deixat enrere els edificis i s'ha enfilat muntanya amunt per dins del bosc en direcció a les pistes d'esquí de Vallnord. Ha pujat fins al capdamunt de la serra més alta, deixant darrere seu un rastre de foscor gairebé sòlida damunt la neu, i t'ha dipositat a terra amb suavitat, vigilant de no fer-te mal. Mentre s'allunya, el seu cos es va tornant pàl·lid fins a fondre's i desaparèixer en la blancor del paisatge. T'has despertat aquí, despullat sobre la neu, amb un fred molt intens, que et lacera, que et devora i et crema per dins. Ja no tens por, perquè saps que no trigaràs gaires minuts a morir i ja no hauràs de patir més. Ni despert ni adormit.

* * *

Han passat tres setmanes i un dia des del robatori. A migdia, el Robert arriba a casa amb el diari *Bondia* a les mans. No sap dissimular la cara de satisfacció quan el deixa damunt la taula de la cuina, amb la fotografia de portada d'un home que han trobat mort completament despullat al capdamunt de la pista més elevada de Vallnord. El cadàver presenta una incisió al coll i li falta l'ull dret i tres dits de la mà esquerra. La cama dreta també la té amputada. A la foto, tirada de ben a prop, s'aprecia perfectament el pèl roig de l'individu i les faccions de la cara. El Robert es mor de ganes d'explicar a la seva dona que aquell és el lladre que li va robar les joies, però no pot fer-ho, perquè no el creuria, o, encara pitjor, pensaria que es fot d'ella. Mentre l'Eulàlia para la taula, s'adona de la foto i empal·lideix. Una llàgrima fa l'intent de sortir-li per sota de l'ull, però l'ha de reprimir com sigui. El Robert no la pot veure plorar davant d'aquella foto. Quan, havent dinat, el seu marit se'n torna a treballar i l'Eulàlia agafa el diari i comença a llegir la notícia de l'interior, es fa creus de les estranyes circumstàncies en què ha estat trobat aquell cadàver, amb aquell rastre negre i pudent que sortia del bosc i marcava el lloc per on s'havia arrossegat, com si el frec del seu cos hagués recremat la blancor de la neu. ¿Qui el podia haver portat fins allí? ¿Per quin motiu l'havien torturat així? No pot acabar de llegir la notícia sencera. Es posa a plorar entre sanglots i sent una forta punxada al pit. Llavors, de sobte, comprèn l'austeritat i l'aspror de les respostes que aquells dies enrere li enviava el Manel per WhatsApp, quan ella li demanava si podien veure's al lloc de sempre perquè enyorava els seus petons i necessitava tornar a sentir el tacte dels seus dits damunt la pell. Amb raó, ell li responia amb evasives i amb missatges breus i escarits... Pobre Manel! Li faltaven tres dits de la mà esquerra. I ell era esquerrà! Encara com havia pogut escriure amb el mòbil! En el darrer missatge que ell li havia enviat, per tranquil·litzar-la, li deia això: «Perdona'm, Eulàlia. Aquests dies amb prou feines he respost els teus missatges. Ja et deus haver adonat que no estic bé. He tingut un accident amb la moto. No és greu, però m'he trencat tres dits de la mà esquerra i porto la cara embenada perquè m'hi he fet un trenc amb el manillar. Ha anat de poc que no em trec un ull! No vull que em vegis en aquest estat tan lamentable, perquè t'esgarriaries.»